

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 4126/24
7.11.2025. године
Београд

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Маје Чогурић, председника већа, Миленије Петричевић и Марије Бошковић, чланова већа, у парници тужиоца "Триглав осигурање" адо Београд, са седиштем у Београду, Милутина Миланковића 7а, против туженог АА из ..., чији је пуномоћник Дејан Тулафић, адвокат из Београда, Хаџи Милентијева 46, ради регреса, одлучујући о жалби тужиоца, изјављеној против пресуде Трећег основног суда у Београду П 104/23 од 12.4.2024. године, у седници већа одржаној дана 7.11.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

УКИДА СЕ пресуда Трећег основног суда у Београду П 104/23 од 12.4.2024. године и предмет **ВРАЋА** истом првостепеном суду на поновно суђење.

Образложење

Побијаном пресудом, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца "Триглав осигурање" адо Београд којим је тражио да се обавезе тужени АА из ..., да тужиоцу исплати износ од 395.560,00 динара, са законском затезном каматом почев од 16.12.2014. године, до коначне исплате. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове поступка у износу од 9.000,00 динара.

Против наведене пресуде тужилац је благовремено изјавио жалбу побијајући је због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права. Жалбене разлоге је образложио и жалбени предлог изнео.

Испитујући побијану пресуду у смислу одредбе члана 386. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/11, са каснијим изменама и допунама), Апелациони суд у Београду је оценио да је жалба тужиоца основана.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац као осигуравач и ЈП "Пошта Србије" као осигураник, закључили су дана 27.6.2014. године, уговор о осигурању имовине, са роком важења полисе осигурања у периоду од 1.7.2012. године до 1.7.2015. године и као осигуране случајеве уговорили провалну крађу и разбојништво. Осигураник ЈП "Пошта Србије" тужиоцу је 18.9.2014. године пријавио штету у износу

од 395.560,00 динара, насталу извршењем оружане пљачке у пошти Нови Бановци 11.8.2014. године, па је тужилац, поступајући по одштетном захтеву, исплатио осигуранику наведени износ дана 13.11.2014. године, након чега је туженом упутио регресни захтев, по коме тужени није поступио. Пресудом Вишег суда у Сремској Митровици К 57/15 од 11.1.2016. године, тужени (поред осталих окривљених) оглашен је кривим за кривично дело разбојништва из члана 206. став 2. у вези става 1. Кривичног законика и осуђен на казну затвора у трајању од две године, а пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 506/16 од 24.5.2016. године, преиначена је наведена пресуда Вишег суда у Сремској Митровици у односу на туженог у погледу правне оцене дела и одлуке о кривичној санкцији, тако што му је због кривичног дела разбојништва из члана 206. став 2. КЗ у вези са чланом 35. КЗ, одређена казна затвора у трајању од једне године.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је закључио да је тужилац као осигуравач исплатом накнаде из осигурања, у смислу одредбе члана 939. Закона о облигационим односима - ЗОО, ступио у сва права осигураника према туженом, као лицу одговорном за штету и за њега важе исти рокови застарелости, па како је тужилац поднео тужбу ради наплате регресног потраживања јер је извршио своју уговорну обавезу из уговора о осигурању, а од дана извршене исплате (13.11.2014. године) до дана подношења тужбе (9.1.2023. године) је протекао трогодишњи рок из одредбе члана 376. ЗОО, у ком року према закључку првостепеног суда застарева регресно потраживање тужиоца према туженом, првостепени суд је оценио основаним истакнути приговор застарелости и одбио тужбени захтев тужиоца као неоснован.

Међутим, оваква одлука се не може прихватити као правилна, јер првостепени суд није правилно применио материјално право, на чију правилну примену другостепени суд пази по службеној дужности, а на који недостатак и тужилац основано указује у жалби, због чега је чињенично стање остало непотпуно утврђено. Осим тога, у поступку доношења побијане одлуке учињена је и битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП. Наведена битна повреда одредаба парничног поступка састоји се у томе што су нејасни разлози о битним чињеницама које је првостепени суд дао образлажући своју одлуку о приговору застарелости, па пресуда има недостатака због којих се не може испитати.

Наиме, правилно је првостепени суд закључио да је тужилац исплатом накнаде из осигурања свом осигуранику, у смислу одредбе члана 939. ЗОО, ступио по самом закону у облигациони однос између осигураника и туженог као штетника. Правни положај туженог као дужника у овом облигационом односу остаје неизмењен, па је дужник овлашћен да и у односу на тужиоца истиче све приговоре које би могао истицати према његовом осигуранику, при чему за тужиоца, као повериоца, који је ступио у сва права и у исти положај као његов осигураник, важе исти рокови застарелости који би важили за његовог осигураника. Наведено произлази и из одредбе члана 380. ЗОО, којим су регулисани рокови застарелости код уговора о осигурању, а који ставом 6. прописује да застаревање потраживања које припада осигуравачу према трећем лицу одговорном за наступање осигураног случаја почиње тећи кад и застаревање потраживања осигураника према том лицу и навршава се у истом року. Приликом оцене приговора застарелости првостепени суд је применио одредбу члана 376. ЗОО, којом је прописано да потраживање накнаде проузроковане штете застарева за три године од кад је оштећеник дознао за штету и за лице које је штету учинило (став 1.), да у сваком случају ово потраживање застарева за пет година од кад је штета

настала (став 2.) и да потраживање накнаде штете настале повредом уговорне обавезе застарева за време одређено за застарелост те обавезе (став 3.).

Међутим, иако је првостепени суд несумњиво утврдио да је тужени осигуранику тужиоца штету проузроковао кривичним делом, пропустио је да оцени да ли у конкретном случају има места примени привилегованог рока застарелости из одредбе члана 377. ЗОО, којим је прописано да кад је штета проузрокована кривичним делом, а за кривично гоњење је предвиђен дужи рок застарелости, захтев за накнаду штете према одговорном лицу застарева кад истекне време одређено за застарелост кривичног гоњења (став 1.), да прекид застаревања кривичног гоњења повлачи за собом и прекид застаревања захтева за накнаду штете (став 2.) и да исто важи и за застој застаревања (став 3.). Из наведеног произлази да се правило прописано цитираном одредбом примењује у ситуацији када је правноснажном пресудом утврђено постојање кривичног дела и окривљени оглашен кривим за кривично дело, ако је за кривично гоњење предвиђен дужи рок застарелости од рокова прописаних чланом 376. ЗОО, у ком случају захтев за накнаду штете према сваком одговорном лицу, застарева када истекне време одређено за застарелост кривичног гоњења.

У конкретном случају, тужени је правноснажно оглашен кривим за кривично дело разбојништва из члана 206. став 2. у вези са чланом 35. КЗ, за које дело се у смислу наведене законске одредбе може изрећи казна затвора од три до петнаест година. Рокови застарелости кривичног гоњења, чијим протеком застарева и захтев за накнаду штете према одговорном лицу, прописани су одредбом члана 103. КЗ којим је између осталог прописано (тачка 2.) да ако у овом законнику није друкчије одређено, кривично гоњење се не може предузети кад протекне петнаест година од извршења кривичног дела за које се по закону може изрећи казна затвора преко десет година (која казна се може изрећи за кривично дело разбојништва). Следом изнетог, првостепени суд је ради оцене приговора застарелости потраживања тужиоца као осигуравача према туженом као лицу за које је несумњиво утврђено да је штету проузроковао кривичним делом, применио одредбу члана 376. ЗОО, пропуштајући да утврди да ли је за кривично гоњење за дело разбојништва којим је проузрокована штета и за које је тужени правноснажно осуђен, предвиђен дужи рок застарелости од рокова прописаних општим правилом о застарелости права на накнаду штете и уколико јесте, у ком року истиче време одређено за застарелост кривичног гоњења (који почиње да тече од дана кад је кривично дело извршено), имајући у виду казну која се може изрећи за ово кривично дело и с тим у вези, пропустио је да оцени да ли су испуњени услови за примену привилегованог рока застарелости из члана 377. ЗОО, због чега се закључак првостепеног суда да је потраживање тужиоца застарело, не може прихватити као правилан.

Из наведених разлога, Апелациони суд у Београду је укинуо првостепену пресуду применом одредбе члана 391. став 1. и 392. став 2. ЗПП.

Укинута је и одлука о трошковима поступка садржана у ставу другом изреке побијане пресуде на основу члана 401. тачка 3. у вези члана 165. став 3. ЗПП, јер зависи од исхода спора и постигнутог успеха странака.

У поновном поступку, првостепени суд ће имати у виду примедбе на које му је указано овим решењем, па ће ради правилне оцене приговора застарелости потраживања утврдити да ли је за кривично гоњење за дело чијим извршењем је

тужени проузроковао штету осигуранику тужиоца, предвиђен дужи рок застарелости од рокова прописаних општим правилом о застарелости права на накнаду штете и уколико јесте, у ком року истиче време одређено за застарелост кривичног гоњења, који почиње од дана кад је кривично дело извршено, све сагласно члану 103. у вези са чланом 104. став 1. и 6. КЗ, имајући у виду казну која се може изрећи за кривично дело за које је тужени правноснажно осуђен, а с тим у вези да ли се у конкретном случају примењује квалификовани – дужи рок застарелости из члана 377. ЗОО. Пошто поступи по изнетом, првостепени суд ће на основу правилно и потпуно утврђеног чињеничног стања, правилном применом материјалног права одлучити о захтеву тужиоца и за своју одлуку дати јасне, потпуне и разумљиве разлоге, тако да се одлука може испитати.

**Председник већа-судија
Маја Чогурић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић